

на една залъзваща аристокрация. То бѣ лишено отъ патоса и широтата на Чинквеченто и интимизма на Сейченто.

Ала все пакъ личноститѣ, които сж живѣли въ тази епоха сж били живи хора, които все пакъ сж имали нѣщо въ себе си, заради което заслужаватъ да бждатъ обичани и уважавани.

Както е понятно, на такова общество не би приличала една дълбока и класична литература, а още по-малко — една титаническа поезия каквато е сжществувала въ другитѣ вѣкове. Най-подходящата форма за това общество е била мелодрамата на Пиетро Метастазіо. Тоя фактъ е достатъченъ да ни покаже духовната висота и моралнитѣ и естетически изисквания на епохата. Метастазіо е искалъ отъ пасторалната драма на Тасо и Гварини да създаде трагедия, тоестъ — да отнесе италианския театъръ къмъ древната драма. Трагедията на неговия учителъ Гравина останали още тогава мъртва действителностъ. Въобще, драмата била лишена отъ животъ и Метастазіо си задалъ за целъ да я одухотвори. И понеже липсва самата трагедия, липсва вътрешния животъ, той се помжчва да ѝ създаде такъвъ отвънъ. По подобие на гърцитѣ и римлянитѣ той приспособява своята драма къмъ музиката и по тоя начинъ създава въ нея животъ. Така той е мислилъ, че създава истинска трагедия. Разбира се, лъгалъ се е. Ала въ тази самоизмама Метастазіо е билъ истински поетъ, — защото самоизмамата му е отразявала блѣна на съвременницитѣ му. Мислейки, че създава трагедия, той е създалъ идилия. Хероитѣ му сж сантиментални, чувствени личности, лишени отъ епичната мощъ на трагичнитѣ герои. Тѣ не сж смущавани отъ стихийни страсти, както не е билъ смущаванъ отъ такива страсти и авторътъ имъ, и самото общество. Това общество, тъй възторжено аплодиращо на своя поетъ, нарекло Метастазіо „Софокълъ италиански“. То е било сжщо тъй идилично, изпълнено съ ентузиазъмъ отъ музиката на Скарлатти, Паизиелло и Чимароза. Въ своя идиличенъ, лирично простъ животъ италианскиятъ народъ е виждалъ своята героичностъ.

Ала ако Метастазіо е най-истинскиятъ изразителъ на съвременността, истински представителъ на Аркадия, то е сжщо тъй последниятъ поетъ на старото време. Голдони, създателътъ на комедията, Голдони, реалистътъ, Парини, поетътъ, носителъ на новъ моралъ, Алфиери, трагедътъ и Монти, бардътъ, — представятъ всички ония моменти, въ които се е издигало и снишавало духовното ниво на епохата. Ала само Парини и Алфиери сж полюситѣ, които раз-